

josé-andré lacour

RÁNO
BUDEME
DOSPĚLÍ

režie: pavel palouš

STÁTNI DIVADLO V OSTRAVĚ

nositel Řádu práce

ČINOHRA PETRA BEZRUČE

nositel vyznamenání Za zásluhy o výstavbu

JOSÉ-ANDRÉ LACOUR

RÁNO BUDEME

DOSPĚLÍ

Hra ve třech dějstvích

REŽIE: PAVEL PALOUŠ

Překlad: Eva Bezděková
 Scéna: Otakar Schindler j. h.
 Kostýmy: Irena Greifová j. h.
 Dramaturg: Martin Hrabák
 Hudební spolupráce: Ladislav Brückner

Představení řídí: Jarmila Paulerová
 Text sleduje: Marta Veselá

H R A J Í:

Nicky	Monika Hálová j. h., členka činohry SDO
Mic Terrenoire	Vítězslav Kryške
Jacques Giraud-Jobit	Ladislav Brückner
Evelyna Giraud-Jobitová	Kateřina Krejčí j. h.
Malý Cachou	Miroslav Kudela
Giacomo	Jan Mazák
Lucie	Marcela Pavlasová
Terrenoire	Otakar Prajzner
Terrenoirová	Věra Janků
Profesor Cachou	Jindřich Dvořák
Cachouová	Věra Šukalová
Generál Giraud-Jobit	Arnošt Borovec
Jolivet	Kostas Zerdalogu
Pilpoul	Dušan Sitek

Premiéra 12. února 1982 na scéně Petra Bezruče

Vedoucí výroby a technického provozu: ing. Ivan Bilek

Vedoucí výroby kostýmů: Bohuslava Čiháková

Vedoucí dekoračních dílen: Jiří Kladeruba

Jevištní mistr: Josef Drda

Mistr osvětlení: Jaroslav Řezáč

Zvuk řídí: Marie Krejčí

Mistr vlásenkárny: Vojmil Nytra

Mistr rekvizitárny: Eva Wiesnerová

Mistr garderoby: Zlata Nezhybová

Neexistuje snad mladý člověk, který by neprodělal komplikace a často rozčarování při svém vstupu do světa „velkých“. Pravidla společenství dospělých, školní dohled i zvýšenou citlivostí ztížená komunikace se svými vrstevníky přináší často problematické momenty. Jednou alternativou řešení je kolektivní protest skupiny mladých lidí, jindy končí psychický rozchod s okolním světem individuální, tragickou revoltou. Zmapování a řešení tohoto závažného rozporu, aktuálního v různých kvalitách projevů u nás i na Západě, bylo jedním z důvodů dramaturgického výběru hry francouzského autora José-André Lacoura *Ráno budeme dospělí*. (Autor se narodil roku 1919 v Gilly v Belgii, od roku 1945 žije v Paříži.)

Lacour začal psát básně a vydal eluardovskou sbírku ve svých devatenácti letech, později píše romány a divadelní hry. Dramatické pokusy a románová tvorba se u Lacoura ovlivňují navzájem. „Románu přináší dramatické zkušenosti autora živý dialog, naopak v dramatech vyniká jeho smysl pro detail a precizní psychologické prokreslení postav.“ Největší úspěch, ohlas u obecnosti i kritiky přineslo Lacourovu jeho drama *Ráno budeme dospělí* (hrané pod názvem *Maturitní rok*), premiérované v Paříži v roce 1958. Nepodařilo se sice přenést tuto hru na jeviště Realistického divadla Zdeňka Nejedlého v roce 1961, ale pravá konjunktura nastává v sezóně 1965/66, kdy Lacourovu hru uvádí najednou sedm českých a moravských divadel. Nadprůměrná jsou především pražské představení absolventů DAMU v Disku, které režijně vedl František Laurin a brněnské uvedení v Divadle bratří Mrštíků v režii Jaroslava Horana.

Drama *Ráno budeme dospělí* postihuje široký komplex vztahů rodičů a dětí na konkrétním podkladu tří francouzských rodin. Zachycuje urychlený proces dospívání, uvědomování a také rozčarování, které se dostavuje po „mejdánovém“ vzájemném pošpinění svých nejbližších – tedy rodičů. V hierarchii odhalených rodičovských poklesků dominuje generálova zrada, jako čin zásadní, neomluvitelný, provokující tragickou reakci jeho syna.

Hybným motivem rozčarování mladých jsou v Lacourově hře etické postoje rodičů, kteří jsou v očích svých dětí až přehnaně idealizováni. Příklad vůdčí autority se hroutí a bortí se i základní jistoty většiny zúčastněných. V zorném poli leží nesouměřitelné morální poklesky od nevěry až po válečnou zradu a opuštění stovek na smrt odsouzených vojáků. Protest mladých se obrací proti rodičům, ale vlastně také proti jejich vlastním romantizovaným a idealizovaným pohledům na rodiče. Lacour uzavírá problematiku názorem: aby ani jedna strana nepřeceňovala druhou, snažila se jí maximálně chápat a nedopouštěla se lži a pokrytectví. Etické jádro hry *Ráno budeme dospělí* tedy neutrpělo časem, uplynulým od premiéry v Paříži a základní morální aspekty problematiky jsou někdy obdobné i v citové oblasti vztahů rodičů a dětí v dnešní socialistické

5

společnosti. Jedná se samozřejmě o podobnost vnitřní, ne o její konkrétní projevy.

Inscenace činohry Petra Bezruče nepostihuje a nezdůrazňuje zasazení do francouzského prostředí, naopak co nejvíce ruší místní určení i dobové zasazení. Snaží se nalézt v dramatu stále živé jádro krizového generačního momentu, vidět a odhalovat jeho zásadní příčiny. Záměrem je mluvit jazykem dramatické předlohy o dnešních krizích a konfliktech mladých, kteří sedí v hledišti činohry Petra Bezruče.

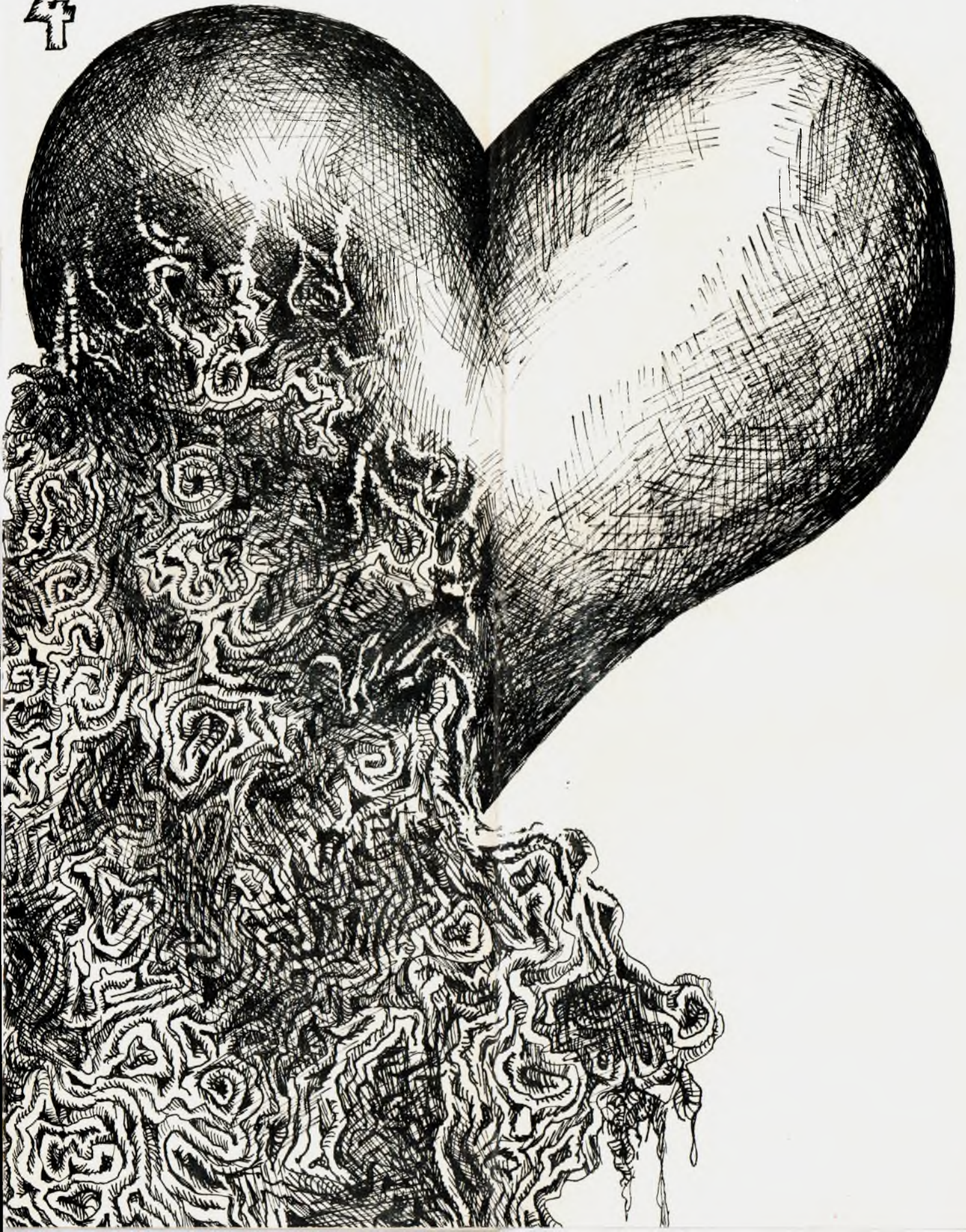
Jestliže se při prvním pařížském uvedení mluví o Lacourově dramatu jako o „hře mladých pro staré a starých pro mladé“, je nutné dnes přesunout akcent na živé a pravdivé zpodobení světa mladých lidí. Mladý divák snad ocení dramatický příběh a myšlenkově závažné téma, ostré konflikty a tragické vyústění i herecké výkony kompletní mladé části hereckého souboru činohry Petra Bezruče.

/hbk/

4

Program Státního divadla v Ostravě, činohra Petra Bezruče,
redakce Martin Hrabák, grafická úprava Marta Roszkopfová,
typografická spolupráce Antonín Mosler. Vytiskly Moravské
tiskařské závody, n. p., provoz 21, Ostrava 1, Novinářská 7.
Všechna práva k provozování tohoto díla zastupuje
Dilia Praha.

Cena programu 1,50 Kčs.